

ветата сж се отпустнали, като попарени.

Баба Тонка е наклала на двора голѣмъ огънь. Гори съчки, стари дрипи и мокра слама. Цѣлата кжца потъва въ димъ, каточели е пожарище. Остъръ задушливъ димъ. По улицата да минешъ — ще те задуши.

— Бабо Тонке, какво горишъ? — подава глава презъ стобора една съседка.

— Дрипи, къзъмъ. Дрипи и треволякъ. Изметохъ двора, че рекохъ да изгоря сметъта.

Старицата премѣта на вжжето за пране една рогозка и започва да я тупа съ тояга.

— Чудна жена, — мисли си съседката, — да тупа рогозка!

— Бабо, защо тупашъ рогозката? Ще я изпочупишъ.

Баба Тонка се прави, че не чува. Съседката повдига рамене и си тръгва.

Плющи тоягата по рогозката, че се чува до другия край на града.

— Ехъ да знаятъ читацитѣ, какво става въ тази кжца. Като рогозка ще ме праметнатъ на вжжето!

Тоягата играе въ ржцетѣ ѝ.

— Голѣма чистница си, Тонке.

Една низка, пълна бабичка отваря вратата и, като топка се завъртява въ двора.

— Ха дзбъръ день.

— Добъръ день, — отвръща баба Тонка и продължава да бие рогозката.

— Че остави тоягата, мари! Гледай я, заблъскала рогозката, като китено чердже, а пъкъ опушила цѣлата кжца. Ела, ела ми откжсни единъ-два стърка мушкато, че отивамъ на едно умрѣло.